

en hel Del mere Vægt, og som det var langt mere interessant at stille end det af det ærede Medlem for Veile reiste Spørgsmaal (Berg: Jeg turde ikke rette dette Spørgsmaal til Regjeringen). Det ærede Medlem pleier jo ikke at være hange, naar der ikke er en lige umiddelbart forestaaende Fare. Det var saa meget mere naturligt at reise dette Spørgsmaal, som det jo er en Kjenndsgjerning, at de Dpfordringer, som den høie Regjering fik fra ganske enkelte Sider om endelig at blive, navnlig var begrundet derpaa, at man ansaa denne Regjerings Forbliven for en særlig Garanti for, at vi under vanskelige udenrigske Forhold vilde komme godt fra det. Disse Dpfordringer ere til enkelte Sider komne saa stærkt og saa kraft frem, at de ligefrem ende med den Tilfætning, at det kun var under disse europæiske Krigsforhold, at man ønskede at beholde Regjeringen. Jeg paastaar ikke, at disse Dpfordringer i Præsen have været Grund til, at Regjeringen er bleven, jeg tror ikke, den behøver saa megen Grund til at ønske at blive, den har tidligere vist, at den med mindre Grund er bleven siddende; men det forekommer mig, at efter de Forventninger, der ere stillede til den høie Regjering endog fra den indflydelsesrige Del af Præsen, var der al mulig Grund til at ønske at vide, hvorledes Regjeringen har opfyldt disse Forventninger. Vi have ikke set Andet end Leiven i Dyrehaven; men det forekommer os at være ikke blot en ringe og tarvelig, men endog en farlig Maade at opfylde Forventningerne paa; dermed kunne vi ikke være beroligede, tværtimod, man bliver lige det Modsatte af beroliget. Smidlertid er det jo muligt, at man kan faae saadanne Udtalelser om, hvad Regjeringen har udrettet i denne farefulde Tid, saa længe Kongressen var samlet, og saa længe der var saa meget Gjæringsstof i Europa; muligen kunne vi faae Leilighed til at bringe det Spørgsmaal paa Bane, som ligger os alle paa Sinde, og muligen kunne vi da faae saadanne Dplysninger. Jeg vil ikke forlange den, jeg vil kun da saadanne Spørgsmaal ere komne frem fra anden Side, sige, at jeg tror, det vilde være ønskeligt, om Regjeringen maaste paa et andet Sted, i Udvalget, igjennem Udenrigsministeren kunde se sig i Stand til at meddele nogle mere beroligende Dplysninger end de, der ligge i Leivens Flytning til Dyrehaven. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte, at han var besjælet af Dnsket om Fred og nødig vilde have Konflikt; men han mente

naturaligvis, at det var os, der havde Ansvaret, og han gjorde særlig gjældende, at vi burde erindre, at den Betragtningssmaade, som vi og vort Parti tidligere havde hævdet, at Regjeringen manglede Betingelserne for at kunne føre vort Lands Forhold fremad paa et roligt og lovligt Fremskridts Bane, nu maatte være falden bort, eftersom Betingelserne for den strenge Parlamentarisme ikke længere var tilstede, da der ikke er noget samlet Flertal. Deri tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Det, som er hævdet fra vor Side, er, at Regjeringen for at kunne arbejde saaledes, som Enhver maa ønske det heri Landet, nemlig ad de rolige og lovlige Fremskridts Veie, maa kunne skaffe sig den fornødne Tillid i begge Rigsdagens Afdelinger. Det er det, der er nødvendigt; men jeg tror aldeles ikke, at det skulde aabne Regjeringen nogen lettere Afgang til at faae Tillid, at den i den ene Afdeling, Folkethinget, i Stedet for at have eet Parti imod sig, nu har to Partier imod sig og maaste eet for sig, men i ethvert Tilfælde har to Partier mod sig, der tilsammen ere lige saa stærke som det Parti, den tidligere havde imod sig. Den Tillid, man skulde have til Regjeringen, savner den. Jeg antager, at det ærede Medlem ligesom jeg gaar ud fra, at de ærede Herrer i dette Thing, der have udfiilt sig fra det forenede Benstre, ville vedblive at være Modstandere mod Regjeringen. Det er en ganske anden Sag, hvis det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds skulde have Dplysning om noget Nyt i saa Henseende; men det ærede Medlem har udtryffeligt indbrømmet, at Regjeringen savner den nødvendige Betingelse for at kunne arbejde sammen med dette Thing, nemlig et Flertal i Thinget. Dertil kommer, at det ærede Medlem maa erindre, at, hvad der er slet ved Loven af 12te April, kan medføre en forskjellig Dptræden fra forskjellige Sider; men glemmes kan det ikke. Det medfører med Nødvendighed, at Tilliden til Regjeringen er borte, og selv om man gaar lempeligere frem, selv om man af Hensyn til Folket, af Hensyn til Landets Fremtid og af Hensyn til en rolig Udvikling kan vælge mindre stærke Midler i Begyndelsen og kun nødtvungent lader sig drive Skridt for Skridt frem ad stærkere og stærkere Veie, idet man gjør Sit for at undgaa det, saa bliver stadig Mistilliden tilbage, som vil vise sig, og som paa samtlige Omraader vil bevirke, at Regjeringen ikke vil kunne arbejde saaledes sammen med dette Thing, som er nødvendigt for en Regjering, der skal